

Stadig din dukke

Hun rakte ud. Prøvede at nå haspen. Hendes fingre fangede kun den frie luft; de bevægede sig nytteløst rundt i små cirkler, men kunne ikke tage om den. Hun strakte sig endnu mere, lænede sig forover. Hun var der næsten. Hendes langfinger strejfede haspen. I triumf over at være så nær, rakte hun frem efter den med al sin kraft, men hendes hånd fik aldrig taget rundt om haspen på vinduet. Hun faldt om på det hårde og kolde trægulv, da et pludselig ryk i hendes ben, tog balancen fra hende og sendte hende i gulvet. Hun blev ængstelig liggende, ventende efter lyden af fodtrin over de knirkende gulybrædder, lyden af nøglen der blev skubbet i låsen og derpå drejede rundt og åbnede døren, for at lade ham træde ind, med sin højlydte vejtrækning. Han ville hive hende i håret og som straf, for at hun ville flygte, ville han hive hende ind i hans soveværelse, hvor hun ville ligge lam og stille som en dukke, under ham.

Men ingen fodtrin lød denne gang.

Hun satte sig op og lod hånden glide ned langs hendes skinneben, til hun fandt synderen for hendes fald. En på ydersiden kold, men på indersiden varm, lænke sad om anklen på hende, og blokerede alle hendes flugtforsøg gennem vinduet. Hun lod sine sminkede øjne glide over mod vinduet lidt væk fra hende. Det var så fristende. Et enkelt vindue, ubeskyttet, med kun en enkelt hasp til at blokere hende fra friheden, der befandt sig på den anden side. En regnfyldt verden, som ville beskytte hende mod flere overfald fra ham, fra dukkeføreren. En kold og forfærdelig mand. Hun frygtede synet af ham, og endnu mere hans straffe for de ting hun gjorde

forkert. Hun havde tilpasset sig efter ham, og gjorde alt for at behage ham, så hun ikke blev slæbt skrigende ind i soveværelset, hvor hun blev udsat for en forfærdelig tortur, en rædsel hun nærede frygt for. Så hun gjorde alt hvad han sagde, lod ham gøre alt ved hende og lod ham vælge hvornår hun skulle tale eller tie. Hun talte aldrig til sig selv, af frygt for at han hørte det. Hun talte kun når han gav hende lov, og der sagde hun kun et par ord, højst en sætning eller to. Det skulle ikke undre hende, at hun snart havde mistet stemmen.

Hun gned sin ømme ankel, tog blidt og forsigtigt fast om kæden og bar den over til hendes seng. Inden hun lagde sig ned på den halmfyldte madras, sørgede hun for at kæden ikke slog knuder på sig selv og at den lå i en lige linje fra hendes fod til stolpen midt i hendes rum, hvor kæden var slynget om og fæstet. Hun lagde sig varsomt ned i sengen og mærkede halmen prikke til hende gennem madrassens tynde stof. Hun stirrede op i det tomme loft, uden at hendes øjne fangede noget. På bordet ved siden af hende, blafrede hendes eneste lys i rummet, mens den blev genspejlet i det sleben stykke spejl, hun havde fået hængt på væggen.

”Det er så du også kan beundre din skønhed. Jeg vil gerne have én at dele den med,” havde dukkeføreren sagt, mens han fik det til at hænge på væggen. ”Der er skønhed nok til to. Men kun to. Det er derfor du aldrig vil komme udenfor igen. Folk vil have dig som deres dukke. Men her, i sikkerhed, er du min og kun min.”

Hun rejste sig op i sengen, med hans sætninger rungende i hovedet. Skønhed nok til to. Hun havde den skønhed han så i hende. Med vaklende skridt fik hun bevæget sig over til det afslebne spejl på væggen, og stirrede sin spejltvilling i øjnene.

Nej, det var ikke hende selv der var der i spejlet og som kiggede på hende. Det var miss Alice. Hans dukke, hans legetøj. Dukkeførerens dukke.

Hendes ansigt var perlehvidt som en dukkes, pudderet klæbede sig godt fast til huden. Munden var som et rosenblad, fra den smukkeste rose. Rød og fyldig, men som blævrede tit, når hun vidste at straffen var nær. Hendes dukkeøjne var sminket store, men sminken var udtværet efter at have sat på hende i to dage. Uden at vide det, dyppede miss Alice, sine fingre i vandfadet på bordet foran spejlet og prøvede forgæves at tørre det udtværede sminke væk. Hvis dukkeføreren så hvordan hun så ud nu, ville straffen være grim. Hun skulle altid se perfekt ud og ikke have den mindste fejl. Hendes hænder fandt vej til hendes lange rødbrune hår, som hendes fingre snoede sig ind i, i et frugtesløs forsøg på at krølle det. Gid hun vidste hvordan dukkeføreren fik hendes hår til at krølle som en dukkes. Hun kunne også godt trænge til et bad. Hun prøvede at glatte sit pandehår, der var klippet i en lige linje over hendes plukkede øjenbryn. Hendes ene hånd famlede rundt på bordet, mens den anden fortsatte glattede håret, og stoppede da hun havde fundet det, hun havde søgt efter. En lille rund hat, med blonder og pynt på toppen. Selvom hun havde opgivet det så mange gange, prøvede hun igen at sætte den skævt på hovedet. Men hun kendte ikke hemmeligheden til at få den til at sidde fast, og stillede den blidt på bordet igen, og begyndte at rette på hendes knækorte kjole, med strutskørt. Det røde fløjel var dejligt under hendes små hænder, og hun gned sig overalt med det, stoppede ved en plet, undersøgte den nøje og prøvede at skrabe det af med de perfekte fingernegle. Det var nyttesløs. Uanset hvor nøjagtig og umage hun gjorde sig,

kunne hun ikke se så pæn ud, som når han gjorde hende i stand. Hun følte sig beskidt og længtes efter en ren kjole og et bad. Hun kiggede igen ind i spejlet. Hun lignede ikke mere miss Alice, ikke mere en dukke, ikke mere hans dukke. Dukkeførerens dukke.

Selvom hun altid havde foredraget og hadet det, længtes hun i det øjeblik, at han kom ind på hendes værelse, svingende med en nydelig og fin kjole. At han skulle tage hendes nattøj af, og hjælpe hende i den fine kjole, så lig de kjoler hun havde set på dukker. Han ville rette på den til den sad helt på plads, og derefter placere hende i den eneste stol i rummet. Han ville børste hendes hår, så mange gange at det blev silkeblødt og med sine rynkede og plettede hænder lave små slangekrøller, så lig en porcelænsdukkes, mens han mumlede at hun var den smukkeste dukke verdenen havde set. Så smuk at kun han måtte se hende, hans lille miss Alice, for ellers ville hele verdenen have hende. Når håret var færdigt og han havde fået rettet hendes pandehår med saks og kam, ville han farve hendes mund, give hendes ansigt samme farve om perlemor, og gøre hendes øjne store og smukke med masser af sminke. Et par gange om ugen, førte han hende ind i et rum, hvor et stort kar stod og badede hende, så hun blev ren.

Hun var intet andet end hans dukke; en levende dukke tilmed. Når han ville og havde lyst til det førte han hende ind i spisestuen og spiste med hende i stilhed eller også klagede han over noget, og hun sad tavs og lyttede efter. Kun når han beordrede hende til at sige noget, sagde hun noget. Det var altid en hvisken og var for det meste enstavelserord. Nogle dage var han ikke i humør til hendes selskab, og stillede bare hendes middag inde i værelset på det runde bord i midten af

værelset. Var han i rigtig godt humør, trak han hende med ind i hans soveværelse efter middagen. Hun havde hurtigt lært at det var bedst at ligge stille og livløs som en dukke under ham. Alt andet ville vække hans mishag. For lille miss Alice var en dukke, og intet andet.

Hun tog sig til maven, sulten var ved at æde hende op indefra. Hun listede over til bordet i midten af rummet, forsøgte ikke at få kæden til at rasle for meget. Hun tog det sidste æble fra frugtskålen. De sidste to dage havde hun kun spist æbler, og de var ikke dejlige at spise hele tiden. I to dage havde hun ikke set skyggen af dukkeføreren. To dage uden ordentlig mad, bad, rent tøj og fjernelse af al sminken. Hun frygtede at han var død. Han var den eneste der kendte til hende, og han havde ikke nogen venner, familie eller husholderske, ingen havde nogensinde besøgt ham, i den tid hun havde været hos ham. Han var en gammel mand, og hans fremtid var kun døden. Var han død som hun frygtede, kunne hun kun se frem til også at dø i dette hus. Uden dukkeføreren ville hun ikke kunne overleve, for uden ham kunne hun ikke få noget at spise. Hun tog en bid mere af æblet, og tyggede det eftertænksomt. Det var så mange år siden, hun for første gang havde mødt ham, dukkeføreren.

Hun havde leget med sine brødre og søstre ude i den nyfaldne sne. Hun var ikke særlig gammel, kun lige begyndt at få kvindelige former. Hendes ansigt var stadig buttet som et barns, og forlovelse mellem hende og nogle af forældrenes venners søn, var kun lige kommet på tale. Hun havde stadig nogle år tilbage inden hun var klar. Hun var trods alt stadig et barn. Og et barn, ja det var hun. Da hun mødte ham i udkanten af skoven og han tilbød hende bolcher, tænkte hun sig ikke om

og fulgte blindt efter ham, som et lille lam. Først da han førte hende ind i det der skulle være hendes værelse fremover, anede hun uråd, men da var det forsent og han smækkede døren i efter hende. Og hun var fanget for evigt. Siden den dag, havde hun ikke været udenfor og mærket brisen mod sin hud og regnens blide dråber mod sin hud. Hun havde været fanget og holdt som en dukke, for en gammel og ensom mand.

Den første gang han ville iføre hende en yndig blondekjole og sætte hendes hår, havde hun været vild. Først efter et par lussinger fra dukkeføreren, havde hun været stille og lod ham berøre hendes krop, mens han iførte hende kjolen. Hun lod ham løbe fingrene gennem hendes hår, da han redte det og lod ham sminke hende. Først da han forkastede hendes navn og i stedet fortalte at hun nu hed, miss Alice, havde hun reageret, slået og sparket ham, mens han førte hende gennem det lille bindingsværkshus, uden nogen anden beklædning på væggene end den hvide kalk og det sortmalede tømmer. Han havde smidt hende som en kludedukke på en stol og serveret en tam suppe. Da hun nægtede at spise og være der, havde han overfaldet hende og slynget hende ind i hans seng, hvor han havde taget hende med vold. Hun havde først skreget og slået imod, grædt som pisket, men for at dæmpe hende havde han taget kvælertag på hende, til hun mistede bevidstheden. Senere var hun vågnet i hendes seng, i det værelse der var hendes fængsel, med en plettet kjole og lår der var indsmurt i blod.

Det var så mange år siden, hun var blevet flere somre gammel siden hen. Og det var han også. Han var gammel og grå, klam at se på med hans korte hvide skæg og de runde biller på næserne, mens han fedtede hud og bare isse skinnede i lyset. Selvom hun hadede ham af hele sit hjerte, havde hun dengang

hurtigt lært at gøre som han sagde, da hun ikke ønskede den oplevelse igen. Hun havde bedt til Gud om ikke at opleve det igen og at nogle ville befri hende, men det skete ikke. Han tog hende stadig ind i soveværelset når han havde lyst. Så hun stoppede med at tro på Gud. Hvis Vor Herre ikke ville redde hende, hvordan skulle andre så kunne?

Hun rejste sig op og gik langsomt rundt i værelset, med kæden raslende efter sig. Da hun gik forbi spejlet kiggede miss Alice på hende, men hun skyndte sig væk og over mod vinduet. Udenfor regnede det fra den mørke nattehimmel. Alt var mørkt og træerne stod sortere mod himlen og så truende ud. Hun vaklede tilbage til stolen og satte sig. Hvor ville hun dog gerne være fri og gå udenfor i regnvejret. Hun plejede at løbe rundt med sine søskende når det regnede. Mon hendes søskende kunne huske hende? Mon de savnede hende? Hun ville så gerne have sit liv tilbage. At være sammen med hendes familie igen, var hendes største ønske. At gå frit under den bagende sol og ikke skulle ikklædes kjoler med strutskårter og stive korsetter, og have en lille hat siddende fast oven på hovedet. Hun ville have sit hår uglet og ansigtet fri for sminke. Når hun kiggede sig i ansigtet skulle hun se den hun var før, og ikke miss Alice, dukkeførerens højtelskede dukke. Den dukke som han ikke havde fodret i flere dage og som han havde efterladt, mens han var på sin rejse ned i Helvede. Og snart ville hun følge efter. Død af sult.

Hun tog endnu en bid af sit æble og bevægede fødderne frem og tilbage under sig, som et lille barn. Kæden rutsjede frem og tilbage over det hårde, ujævne trægulv, med en skurrende lyd. Hun var ligeglad med om det larmede højt og forfærdeligt, for den gamle mand var død og han kunne ikke høre det. Hun

tyggede en bid æble og stirrede ned på sine svingende fødder, og den grå kæde, der fulgte efter den ene fod. Hun stoppede med at bevæge dem og mærkede sit hjerte springe et par slag over. Hun havde ikke hørt nogen lyd af fodtrin uden foran hendes dør, som ville have været et tegn på at dukkeføreren var i live og ville straffe hende. Hun lod sig falde ned fra sin stol og tog kæden op i sine hænder. Hun havde ikke lagt mærke til det før, men et sted var kæden ikke smedet ordentlig sammen og mange års brug, havde åbnet stedet, den var smedet sammen. Hun greb om det løse sted i kæden og prøvede med alle sine kræfter at hive den fra hinanden, så hun kunne slippe fri. Den rokkede sig næsten ikke. Hun åndede dybt ind og prøvede igen. Hun var for svag, det vidste hun godt. Hun fortsatte alligevel med at hive i kæden, og efterhånden kunne hun se at den rykkede sin millimeter for millimeter, dog var det så langsomt at hun tog lange pauser imellem, for at blive lidt mere frisk. Til sidst havde hun fået delt kæden så meget, at der var et hul stort nok til, at hun kunne få noget af kæden igennem.

Da hun mærkede noget af den tyngde omkring benet, som kæden gav, forsvandt, var hun ved at juble af glæde. Hun tog den lille stump kæde som stadig lå omkring hendes ben og snoede den en omgang omkring anklen. Hun kunne få fjernet resten når hun var undsluppet fra stedet og blevet genforenet med sin familie. Hun vendte sig om mod sin udgang, i den ene ende af værelset. Vinduet stod som det altid gjorde, men det var som om det var noget forandret om det. med tøvende skridt gik hun langsomt over mod vinduet. Da gik forbi spejlet, smilede hun til miss Alice, for dette ville være sidste gang hun mødte hende. Fremover ville hun bare være sig selv.

Hun standsede foran vinduet og rakte lette tøvende ud efter haspen, som hun i årevis havde forsøgt at nå. Hendes fingre lukkede sig om den og hun løsnede haspen. Hun borede sine fingre ind mellem i sprækken mellem vinduet og væggen. Da hun åbnede vinduet, strøg en voldsom vind i værelset, som om det også i årevis havde ventet på, at få lov til at blæse i værelset. Hun lukkede langsomt øjnene i og nød vinden i håret og at den kærtegnede hendes ansigt. Nattens lyde flød med vinden ind gennem vinduet; ugler der tudede, nattens dyr der gik på stille poter gennem skoven kratte og en nærliggende bæks rislende vand. Den ville hun forbi, på sin vej hen mod civilisationen. Hun syntes at kunne høre knirkende skridt bag hende, der gik over trægulvet hen mod hende, og hans højlydte vejtrækning. Det var bare hende selv, som bildte sig ind, at han ville komme efter hende. Men det kunne han ikke, for han var død.

Hun tog fat op vinduet og hev sig op i vindues karmen. Vinden føltes endnu bedre så tæt på friheden. Hun ville ikke se sig tilbage på det forfærdelige sted, hun blev holdt fanget. Hun ville springe ud i sit nye liv. Hun løsnede sit greb om vinduets karme og skulle til at lette ud i natten, da noget hårdt greb hende om håndledet og brutalt kastede hende bagud, ind i hendes fængsel. Hun skreg af rædsel, da hun faldt bagover og ramte gulvet med et brag. Gennem sit rødbrune hår kunne hun se en stor, mørk og krumrygget skikkelse lukke vinduet og slå haspen for. Da dukkeførereren vente sig om, lynede hans øjne bag de runde briller.

”Jeg er meget skuffet over dig, miss Alice,” hvislede han gennem læberne.

Hun kastede et blik over mod spejlet på væggen; miss Alice kiggede triumferende på hende. Så let slap hun ikke.

Hun sank noget spyt og stirrede rædselsslagen op på dukkeføreren. Hun prøvede at sige noget, med ordene blev siddende i halsen på hende. Hun sank igen og denne gang kom ordene.

”Er jeg stadig din dukke?”

Dukkeføreren smilede ondt til svar.

Gwalior.dk